

Universiteit
Leiden

The Netherlands

Red Summer 1919: Rassenrellen en diens invloed op de zwarte bevolking van de Verenigde Staten

Gaffar, Ishany

Citation

Gaffar, I. (2021). Red Summer 1919: Rassenrellen en diens invloed op de zwarte bevolking van de Verenigde Staten. *Leidschrift*, 36(juni: Strijd voor gelijkheid. Een blik op de zwarte geschiedenis van de Verenigde Staten), 49-66. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3448668>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3448668>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Red Summer 1919: Rassenrellen en diens invloed op de zwarte bevolking van de Verenigde Staten

Ishany Gaffar

Op 10 mei 1919 besloot een zwarte Amerikaanse man in Charleston, South Carolina, een avondwandeling te maken. Hierbij kwam hij een witte Amerikaan tegen, waarbij er een conflict ontstond.¹ De zwarte Amerikaan duwde de witte Amerikaan van de stoep en vluchtte naar een nabijgelegen huis. Een groep witte Amerikanen besloot de achtervolging in te zetten, wat uiteindelijk resulteerde in een rel. Flessen en stenen werden heen en weer gegooid tussen beide groepen. Op een gegeven moment werden er vier schoten gelost door een zwarte Amerikaan. Niemand raakte daarbij gewond, maar de situatie escaleerde en verspreidde zich door de stad. De marine van Charleston moest ingezet worden om de orde te herstellen. In de nasleep werd duidelijk dat achttien zwarte en vijf witte Amerikanen zwaar verwond waren geraakt; drie zwarte Amerikanen overleefden hun schietwonden niet. Niet lang hierna werd het officiële rapport van de marine gepubliceerd waarin werd gesteld dat het hier ging om een ‘serieuze zaak van wit geweld jegens de zwarte gemeenschap’.²

Vier maanden later, op 28 september 1919, brak er een rassenrel uit in Omaha, Nebraska. Aanleiding was de publicatie in de regionale krant *The Omaha Daily Bee* op 27 september over de verkrachting van de witte Agnes Lobeck door de zwarte Will Brown. ‘Girl identifies assailant’ kopte de krant om hierna te spreken van 250 mensen die voor het huis van het slachtoffer stonden met de intentie om Brown, de mogelijke dader, te lynchen.³ Agenten wisten Will Brown te escorteren naar het gerechtsgebouw in afwachting van zijn proces. Zover kwam het niet. Op 28 september ging de menigte richting het gerechtsgebouw en eiste de overhandiging van Brown. Deze eis werd niet ingewilligd en de menigte, inmiddels uitgegroeid tot meer dan vijfduizend

---

¹ Er is gekozen om gebruik te maken van de termen ‘wit’ en ‘zwart’ om de bevolkingsgroepen aan te geven. De term ‘Afro-Amerikaan’ werd in deze periode nog vrij weinig gebruikt. Hiernaast gaat deze term uit van afkomst, terwijl de term ‘blank’, die hier tegenover gebruikt zou worden, uitgaat van huidskleur.

² In het officiële rapport worden namen genoemd van witte mariniers en burgers die een grote rol gespeeld zouden hebben in deze rassenrel en verantwoordelijk gehouden kunnen worden voor de dood van de drie zwarte mannen, J. Voogd, *Race & Resistance. The Red Summer of 1919* (New York, NY 2008) 82-98.

³ *The Omaha Daily Bee*, 27 september 1919; *The Omaha Daily Bee*, 28 september 1919.

mensen, stak het gebouw in brand en viel binnen op zoek naar Brown. Nadat ze hem hadden gevonden werd hij naar buiten gesleurd, waarnaar hij werd geslagen, beschoten, gelyncht en verbrand. Op 30 september was de rust volgens luitenant Conklin (Fort Omaha) wedergekeerd en had Omaha de politie-eenheid versterkt met driehonderd tot vijfhonderd mensen in een poging deze rust te behouden.⁴

De gebeurtenissen in Charleston en Omaha vallen in een periode tussen april en november 1919 waarin meer dan 25 rassensrellen hebben plaatsgevonden. Deze periode is door historici 'Red Summer' genoemd. Over het exacte aantal rassensrellen is geen consensus bereikt, omdat de cijfers onder historici variëren van 25 tot 56.⁵ De oorzaak hiervoor ligt onder meer in het feit dat rassensrellen, zeker vóór 1930, lange tijd in de doofpot gestopt zijn. William Tuttle creëerde met zijn *Race Riot: Chicago in the Red Summer of 1919* (1996) aandacht voor de Red Summer.⁶ Sindsdien hebben vele historici hun bijdrage geleverd aan het verder openen van deze beerput.⁷ Men komt hierbij steeds vaker tot de conclusie dat deze periode een significante rol speelt in de Amerikaanse geschiedenis en in het bijzonder het gevecht van de zwarte bevolking voor gelijke rechten. Dit artikel wijst op de invloed van de Red Summer op de zwarte Amerikaanse bevolking en hiermee samenhangend de Amerikaanse geschiedenis. Het is een periode van veel rassensrellen in zowel de noordelijke als zuidelijke steden, maar ook waarin de zwarte bevolking zich bewust wordt van de eigen identiteit als individu, maar

---

⁴ *The Omaha Daily Bee*, 30 september 1919, C. McWhirter, *Red Summer 1919. The Summer of 1919 and The Awakening of Black America* (New York, NY 2011) 200-201.

⁵ Het officiële nummer voor de rassensrellen van 1919 staat op 26. Jan Voogd stelt dat dit ook het nummer is dat in het anti-lynchen wetsontwerp van het Congres uit 1920 staat vermeld. Hij voegt echter toe dat dit nummer zou stijgen naar 56 als men alle beschikbare informatie over mogelijke rassensrellen zou meenemen, J. Voogd, 'Red Summer Race Riots of 1919' in: W. Rucker ed., *Encyclopedia of American Race Riots volume 2* (Connecticut, CT 2007) 548-559.

⁶ W. Tuttle, *Race Riot: Chicago in the Red Summer of 1919* (Champaign, IL 1996).

⁷ Een aantal belangrijke (basis)werken over de Red Summer 1919: C. McWhirter, *Red Summer 1919. The Summer of 1919 and The Awakening of Black America* (New York, NY 2011); J. Voogd, *Race & Resistance. The Red Summer of 1919* (New York, NY 2008); D. F. Krugler, *1919, The Year of Racial Violence. How African Americans Fought Back* (Cambridge, 2014); K. E. Williams, *They Left Great Marks on Me. African Americans Testimonies of Racial Violence from Emancipation to World War I* (New York, NY 2012). A. Collins, *All Hell Broke Loose. American Race Riots from the Progressive Era through World War II* (California, CA 2012)

vooral als gemeenschap op sociaal, politiek en artistiek gebied. De Red Summer was het resultaat van een Amerikaanse samenleving waarin de bestaande raciale orde steeds vaker en luider aan de kaak werd gesteld. Dit klimaat katalyseerde meer dan 25 rassenrellen in minder dan zeven maanden tijd.

Wettelijke segregatie

Na het einde van de Amerikaanse burgeroorlog, de afschaffing van de slavernij en de dood van president Abraham Lincoln in 1865 was het Andrew Johnson die de wederopbouw van het land moest leiden. Het grote vraagstuk was hierbij op welke manier de zuidelijke staten, die zich hadden afgescheiden gedurende de burgeroorlog en geen voorstander waren van de afschaffing van de slavernij, teruggahaald dienden te worden. Johnson wilde een snelle restauratie van deze zuidelijke staten en had minder oog voor de bescherming van de voormalige tot slaafgemaakten. Volgens Ryan Swanson zorgde het gemak waarmee de zuidelijke staten weer toetraden tot de Verenigde Staten ervoor dat enig schuldgevoel achterwege bleef.⁸ Deze claim ziet zijn bevestiging in de invoering van de Black Codes in het Zuiden na 1865. Deze Black Codes waren wetten waarbij zwarte Amerikanen geen recht hadden op onder meer huisvesting en rechtsspraak.⁹ Het Congres verklaarde de Black Codes ongrondwettelijk met de invoering van het veertiende amendement waarin 'equal protection of the laws' grondwettelijk werd vastgelegd. De Black Codes werden minder gehandhaafd, maar werden vervangen door de Jim Crow-wetten. Dit waren wetten die de zwarte bevolking het recht op huisvesting en arbeid niet ontnamen, maar wel eisten dat zij gescheiden van de witte gemeenschap gebruikmaakten van deze rechten. Anders dan in 1866 werden deze Jim Crow-wetten door het hele land ingevoerd én grondwettelijk goedgekeurd door het Hooggerichtshof in *Plessy v. Ferguson* (1896) met de beroemde uitspraak 'separate but equal'.

---

⁸ R. A. Swanson, 'Andrew Johnson and His Governors. An Examination of Failed Reconstruction Leadership', *Tennessee Historical Quarterly* 71.1 (2012), 16-45: 21.

⁹ R. E. Vaughn, 'Black Codes' *Negro History Bulletin* 10.1 (1946) 17-19. B. A. Crouch, 'All the Vile Passions': The Texas Black Code of 1866' *The Southwestern Historical Quarterly* (1993) 12-34.

Die uitspraak had een stijging van segregatiewetten en lynchpartijen tot gevolg, betoogt William James Hoffer.¹⁰ *Weekly News and Courier* schreef in 1898 dat er op veel meer vlakken gesegegreerd diende te worden dan alleen de spoorweg, waar *Plessy v. Ferguson* om draaide. ‘There should be a Jim Crow section in the jury box, and a separate Jim Crow dock and witness stand in every Court--and a Jim Crow Bible for colored witnesses to kiss’, somt de auteur op.¹¹ *The San Francisco Call* rapporteerde een jaar later over het voorstel van de gouverneur van Indiana op ‘the lynching problem’. Zes gouverneurs komen aan het woord en alhoewel ze hier allen andere gedachtes op loslieten, beaamden ze dat lynchpartijen veelvoudig voorkwamen binnen de eigen staat.¹² ‘Mob Law in the South’ kopte de *Morning Oregonian* in augustus 1899. In het artikel wordt een lange lijst aan lynchpartijen opgesomd in het zuiden van Amerika.¹³ De stijging van segregatiewetten en lynchpartijen schetst het landschap aan het begin van de twintigste eeuw. Deze bronnen passen in het geschetste beeld van Hoffer van grote segregatie in Amerika dertig jaar na de invoering van het veertiende amendement en aan de vooravond van de twintigste eeuw.

Vechtend voor vrijheid en gelijkheid

In 1908 vond er een rassenrel plaats in Springfield, Illinois, de thuishaven van president Abraham Lincoln. Het choqueeerde veel Amerikanen, die beredeneerden dat met het uitbreken van een rassenrel in Springfield, Amerika verder weg leek te zijn van de gelijkheid die Lincoln in 1865 voor ogen had.¹⁴ Journalist en socialist William Walling schreef dat ‘the spirit of the abolitionists, of Lincoln and Lovejoy, must be revived and we must come to treat the negro on a plane of absolute political and social equality.’¹⁵ Dit stuk was aanleiding voor sociaal werker Mary White Ovington om contact op te nemen met Walling voor een verdere uitwerking van deze woorden. Meer

---

¹⁰ W. H. Hoffer, *Plessy v. Ferguson. Race and Inequality in Jim Crow America* (Kansas: KS 1977) 1-2, 180-185.

¹¹ *Weekly News and Courier*, 26 januari 1898, 1.

¹² *The San Francisco Call*, 30 april 1899, 20.

¹³ *Morning Oregonian*, 12 augustus 1899.

¹⁴ S. Collins en K. S. Sturdevant, ‘The History and Rhetoric of the NAACP. The Origins’ *Black History Bulletin* 71.2 (2008) 12-21.

¹⁵ W. E. Walling, *The Race War in the North*, *Independent*, 3 september 1908.

prominente figuren sloten zich aan en in januari 1909 stelde Oswald Garrison Villard ‘The Call’ op, een brief vanuit het perspectief van Abraham Lincoln, die de progressie evalueerde vanaf de Emancipatie Proclamatie en opriep tot actie tegen raciale ongelijkheid met de woorden ‘Hence we call upon all the believers in the democracy to join in a national conference for the discussion of present evils, the voicing of protests, and the renewal of the struggle for civil and political liberty’.¹⁶ Op 12 februari 1909 werd, symbolisch op de geboortedag van Lincoln, The National Association of the Advancement for Colored People (NAACP) opgericht. Het doel van de organisatie was het aanvechten van de onderdrukking van de ‘ten million colored Americans’ door te zorgen voor ‘equal treatment in the Legislature and before the law’.¹⁷ Ook in het bijbehorende tijdschrift *The Crisis* werd dit doel onderstreept met de woorden: ‘it will record important happenings and movements in the world which bear on the great problem of inter-racial relations, and especially those which affect the Negro-American’.¹⁸

De noodzaak van de NAACP en hun doelstelling werd duidelijk toen president Woodrow Wilson in 1915 de primeur voor de eerste vertoning van een film in het Witte Huis schonk aan *The Birth of a Nation* van D.W. Griffith.¹⁹ In de film werd de Reconstructie, de periode na de Amerikaanse Burgeroorlog, vanuit het oogpunt van de zuidelijke staten bekeken. Hierbij werd de Ku Klux Klan verheerlijkt en de zwarte bevolking neergezet als gewelddadige verkrachters. Na afloop van de film merkte Wilson op ‘It’s like writing history with lightning. My only regret is that it is all so terribly true’.²⁰ De NAACP begon een nationale campagne om de film te verbieden.²¹ Ondanks dat de NAACP kon bewerkstelligen dat in sommige staten de ‘meest beledigende’ scenes of de gehele film werden verboden, kon het een heropleving van de Ku Klux Klan en een toename van gewelddadige racistische incidenten niet voorkomen.²²

De deelname van Amerika aan de wereldoorlog in 1917 had twee ingrijpende gevolgen die bijdroegen aan de Red Summer. Ten eerste

---

¹⁶ Oswald Garrison Villard, *The Call* (New York: NY 1909).

¹⁷ National Negro Committee, *Platform 1909* (New York: NY 1909).

¹⁸ NAACP, *The Crisis*, november 1910.

¹⁹ D. W. Griffith (regisseur). (1915). *The Birth of an Nation* [film].

²⁰ M. E. Benbow, ‘Birth of a Quotation. Woodrow Wilson and ‘Like Writing History with Lightning’ *The Journal of the Gilded Age and Progressive Era* 9.4 (2010) 509-533.

²¹ NAACP, *The Crisis*, mei 1919.

²² Benbow, Birth of a Quotation, 509-533.

migreerde de zwarte bevolking in groten getale van het Zuiden naar andere delen van Amerika, een periode die wordt getypeerd als The Great Migration. Door de oorlog was er in het industriële Noorden veel werkgelegenheid ontstaan en doordat veel Amerikanen naar het front vertrokken, moest dit opgevuld worden. Isabel Wilkerson tekent een idealistisch beeld van zwarte gezinnen, migrerend naar het Noorden, die vooral voorspoed brachten en ondervonden in haar *The Warmth of Other Suns*.²³ Zij heeft hier echter geen oog voor het racistische landschap dat ook in het Noorden aanwezig was. Hoewel het Noorden fel had gestreden voor de afschaffing van de slavernij, was het hebben van een zwarte buurman of collega een brug te ver voor de witte bevolking, zoals Steve Luxenberg overtuigend bewijst in zijn *Separate: The Story of Plessy v. Ferguson, and America's Journey from Slavery to Segregation* (2019).²⁴

Ten tweede zagen de zwarte soldaten overzees een wereld zonder wettelijke segregatie. Zij werden door witte barmannen bediend en mochten met witte vrouwen dansen. Bij terugkeer in Amerika, na vrijheid in Europa gebracht te hebben en het vaderland gediend te hebben, was er geen warm onthaal voor de zwarte soldaten, betoogt Anthony Gero. Een bevestiging hiervan is de rassensrel in Norfolk, Virginia op 21 juli 1919. 'Rioting breaks out in Norfolk. Four shot, none dead, in clash as Negro Soldiers are welcomed' kopte de *New York Tribune* een dag later.²⁵ Volgens Gero nam het racisme toe en bereikte het een hoogtepunt tussen beide wereldoorlogen.²⁶ Dit wordt bevestigd door de vele rassensrellen, die de Red Summer vormden.

Deze snelle openvolging van gebeurtenissen kan niet los van elkaar gezien worden. De oorlog en al diens ervaringen leken een nieuwe vlam aangewakkerd te hebben in zwarte soldaten. Na het vechten voor vrijheid overzees waren zij klaar om te vechten voor de eigen vrijheid. Deze vlam werd een vuur met de woorden van W.E.B. du Bois in april 1919:

---

²³ I. Wilkerson, *The Warmth of other Suns. The epic story of America's Great Migration* (New York, NY 2010) 9-13.

²⁴ S. Luxenburg, *Separate: The Story of Plessy v. Ferguson, and America's Journey from Slavery to Segregation* (New York City, NY 2019).

²⁵ 'Rioting breaks out in Norfolk. Four shot, none dead, in clash as Negro Soldiers are welcomed', *New York Tribune*, 22 juli, 1919

²⁶ A. Gero, *Black Soldiers of New York State, A Proud Legacy* (New York City, NY 2009).

‘We return. We return from fighting. We return fighting. Make way for Democracy! We saved it in France, and by the Great Jehovah, we will save it in the United States of America or know the reason why.’²⁷

De invloed van deze woorden mag niet onderschat worden, gezien het verloop van de Red Summer en de invloed van W.E.B. du Bois op de zwarte gemeenschap, wat ook in verschillende onderzoeken is aangetoond.²⁸ Deze woorden werden geschreven in april 1919, waarna vanaf mei een wind van rassenrellen door Amerika waaide.

Veranderende visie

Rassenrellen waren niet nieuw ten tijde van de Red Summer. De Red Summer laat echter een reeks aaneensluitende rassenrellen zien waarin de zwarte bevolking zich steeds meer gaat verdedigen en uitspreken tegen raciale ongelijkheid. Structurele problemen, culturele spanning en een concrete aanleiding zijn volgens Collins de drie factoren die een rassenrel veroorzaken. Hierbij bepalen de actuele verhoudingen in een samenleving of een aanleiding uitmondt in een rassenrel.²⁹ Deze verhoudingen stonden in 1919 op scherp na een wereldoorlog die de migratie vanuit het Zuiden op gang had geholpen en daarmee ook het racisme door heel het land blootlegde. Ook zag de Wereldoorlog zwarte soldaten terugkomen van het front om te vechten voor gerechtigheid en de eigen vrijheid.³⁰ De structurele problemen hadden te maken met de economische situatie. Er hoefde niet meer voor een oorlog geproduceerd te worden, wat een vermindering in banen opleverde. Er kwamen echter veel Amerikanen terug van het front op zoek naar een baan. Deze banen werden voor een deel vervuld door de zwarte arbeider die gedurende de oorlog de binnenlandse economie draaiende hield en vaak goedkoper was dan de witte arbeider.³¹ De culturele spanning lag volgens

---

²⁷ W. E. B. Du Bois, ‘Returning Soldiers’, *Crisis*, april 1919.

²⁸ McWhirter, *Red Summer 1919* (2011). S. Mathieu en C. McWhirter, *We Return Fighting. Red Summer Remembered* [Lezing] (30 juli 2019).

²⁹ Collins betoogt dat het bij de aanleiding vaak ging om vermeend geweld jegens witte vrouwen, zwarte overtredingen tegen witte autoriteiten of zwarte individuen die sociale grenzen overschrijden, Collins, *All Hell Broke Loose*, 85.

³⁰ Krugler, *1919, The Year of Racial Violence*, 57.

³¹ Wilkerson, *The Warmth of Other Suns*, 10.

Collins in het verlengde van deze structurele problemen. Segregatiewetten moesten de witte cultuur 'beschermen' tegen de zwarte cultuur en The Great Migration zag deze opvatting door heel Amerika beaamd worden.³²

Ook de aanleidingen van de verschillende rassenrellen tijdens de Red Summer ondersteunen de analyse van Collins. Een van de eerste rassenrellen van de Red Summer, in Charleston in mei 1910, liet zien hoe een zwarte man zich verdedigde tegen een actie van een witte man. Hierbij werd hij ook gesteund door andere zwarte Amerikanen die opstonden tegen de groep witte Amerikanen die hem opzochten.³³ Deze rassenrel toonde aan dat verhoudingen in Amerika op scherp stonden. De aanleiding voor de rassenrel in Washington D.C. (juli 1919) was de reactie op de mogelijke arrestatie van een zwarte man voor de verkrachting van een witte vrouw. Een witte volksmenigte plunderde winkels en viel zwarte mensen op straat aan.³⁴ In deze rassenrel zit de culturele spanning verstopt in de witte vrouw die beschermd diende te worden tegen de 'gevaarlijke' zwarte man. Het structurele probleem is terug te zien in de vernieling van winkels van welvarende zwarte arbeiders waardoor deze arbeiders een economische tegenslag moesten verwerken. Het probleem van de economische welvaart van de zwarte bevolking speelde ook een rol in de rassenrel in Elaine (september 1919). Hier kwamen zwarte boeren bijeen in een kerk om hun onvrede te uiten over hun financiële situatie. Deze samenkomst zorgde voor wantrouwen onder de witte gemeenschap van Elaine en angst voor een opstand, waardoor zij de confrontatie opzochten en de rassenrel uitbrak.³⁵ De raciale ongelijkheid die door de wet in stand werd gehouden is zichtbaar in de rassenrellen van Chicago (juli 1919) en Omaha (september 1919). In Chicago werd een zwarte man opgepakt nadat hij vroeg om de arrestatie van een witte man, die stenen naar twee zwarte tieners had gegooid.³⁶ In Omaha werden er geen arrestaties verricht na het lynchen van Will Brown, terwijl de daders bekend waren.³⁷

---

³² Collins, *All Hell Broke Loose*, 77-80.

³³ Voogd, *Race & Resistance*, 84.

³⁴ McWhirter, *Red Summer*, 98-99.

³⁵ Whitaker, *On the Laps of Gods*, 86-89.

³⁶ S. Balto, *Occupied Territory. Policing Black Chicago from Red Summer to Black Power* (Noord Carolina, NC 2019) 26-27.

³⁷ Nadat Brown was verbrand zijn er verschillende foto's gemaakt waarop de daders te zien zijn. Deze foto werden gepubliceerd, maar er is nooit een arrestatie gemaakt.

Collins heeft in haar analyse weinig aandacht voor de rol van de politie binnen de Red Summer. In een van de meest recente onderzoeken naar de Red Summer claimt Simon Balto echter dat het ten grondslag ligt aan een toenemend raciaal politieklimaat in de twintigste eeuw. Hij ziet de late jaren tien tot begin jaren zeventig als een periode waarin raciale selectiviteit werd opgebouwd met een zwarte gemeenschap die disproportioneel werd beschermd en gepatrouilleerd.³⁸ Alhoewel Balto's analyse onderdeel is van de vraag naar het 'waarom', met betrekking tot het toenemende politiegeweld jegens de zwarte gemeenschap in Chicago, lijkt zijn claim over de groeiende raciale verhouding waarin ook de politie een rol speelt bewezen te worden in de Red Summer. Toen tijdens de rassenrel in Washington D.C. (juli 1919) zwarte winkels werden geplunderd door een witte volksmenigte, keek de zwarte bevolking naar de politie. Toen deze weigerde in te grijpen, besloot een groepje zwarte Amerikanen voor zichzelf op te komen en terug te vechten.³⁹

Het hielp niet dat drie dagen na de rassenrel in Washington D.C. in Chicago hetzelfde gebeurde. Twee zwarte tieners voeren met hun bootje in zee over de segregatielijn, waarna het bootje met stenen werd bekogeld door een witte man. Een van de tieners verdween onder water en verdronk. Aan de kust eisten verschillende zwarte mannen dat de witte man die de stenen gooide gearresteerd werd, maar dat gebeurde niet. Een van de zwarte mannen die om een arrestatie riep, werd zelf gearresteerd. Het was opnieuw een bevestiging voor de zwarte bevolking dat zij niet op de hulp van de politie kon rekenen. De situatie op het strand escaleerde en verspreidde zich al snel over heel Chicago, waarbij ook duidelijk werd dat de zwarte burger geen hulp van de politie kon verwachten en in elk scenario als vijand werd gezien: een zwarte man rende naar de politie voor bescherming, maar werd gefouilleerd, geslagen en neergeschoten. Een andere zwarte man die levenloos bij een treinspoor lag, maar nog wel bleek te ademen, werd in een cel gestopt. Een zwarte tiener op zoek naar zijn moeder vroeg om hulp, maar werd in een cel gestopt en toen twee witte politieagenten een witte volksmenigte een zwarte man in elkaar zagen slaan, liepen zij door.⁴⁰ In Omaha werd Will Brown door een witte volksmenigte uit de gevangenis gesleurd, gelyncht en verbrand zonder verdere consequenties. Die avond liet de zwarte bevolking in Omaha weten paraat te staan met wapens indien deze volksmenigte voor verdere

---

³⁸ S. Balto, *Occupied Territory*, 5-6.

³⁹ McWhirter, *Red Summer 1919*, 114-126.

⁴⁰ S. Balto, *Occupied Territory*, 26-40.

vernieling zorgde.⁴¹ Toch was er in Omaha vanaf de arrestatie van Brown politie op de been om hem te beschermen.⁴² Na de lynchpartij van Brown liet gouverneur McKelvie versterking komen bestaande uit driehonderd tot vijfhonderd agenten ‘to prevent further outbreaks’.⁴³ Gezien de reactie van de zwarte bevolking om zelf paraat te staan, leken zij deze acties als mosterd na de maaltijd te beschouwen. Hiernaast was er binnen 24 uur een nieuwe rassensnel in Elaine waarbij de politie het naliet om in te grijpen en de zwarte bevolking zelf de wapens oppakten ter verdediging.⁴⁴ Deze situaties bevestigen Balto’s conclusie dat de rassensnellen:

laid bare core problems of policing for black people: that they may not be properly protected in moments of need; and that police may abuse, harass, and violate them for no reason other than the color of their skin. Those problems powerfully shaped how black people experienced the police from that point forward.⁴⁵

De zwarte Amerikaan werd zich steeds bewuster van het isolement waarin hij zat. Bescherming van de politie leek een utopie, dus moest men voor zichzelf en de eigen bevolking zorgen.

De voorpagina beïnvloedt de strijd

‘Massacre of Whites Planned by Negroes’ kopte de voorpagina van *Dallas Morning News* op 3 oktober 1919.⁴⁶ Dezelfde dag kopte de *New York Times*

---

⁴¹ McWhirter, *Red Summer 1919*, 192-206.

⁴² *The Omaha Daily Bee* noemt in een artikel van 26 september 1919 dat er agenten zijn om Brown naar het gerechtsgebouw te begeleiden. Op 27 september 1919 spreekt diezelfde *The Omaha Daily Bee* van een bevel van de politiechef dat elke agent van de dag- en nachtdienst het gebouw dient te bewaken tot in de vroege ochtend.

⁴³ *The Omaha Daily Bee*, 30 september 1919.

⁴⁴ R. Whitaker, *On the Laps of Gods. The Red Summer of 1919 and the Struggle for Justice that Remade a Nation* (New York City, NY 2008) 87-89, 120.

⁴⁵ Het gehele citaat luidt: *The chaos of the riot, without question, was unique. But it laid bare core problems of policing for black people: that they may not be properly protected in moments of need; and that police may abuse, harass, and violate them for no reason other than the color of their skin. Those problems powerfully shaped how black people experienced the police from that point forward, including in the Prohibition decade that followed the riot.* S. Balto, *Occupied Territory*, 51.

⁴⁶ *Dallas Morning News*, 3 oktober 1919.

‘Negroes seized in Arkansas Riots confess to Widespread Plot; Planned Massacre of Whites Today’ en de *Shreveport Weekly Caucasian* ‘This is the first attempt to massacre white people in the United States since the insurrection at Harper Ferry’.⁴⁷ Deze krantenkoppen over de rassenrel van Elaine, waarbij een witte menigte het samenkomen van zwarte boeren in een kerk niet vertrouwde en er een gevecht ontstond, maakte veel los in Amerika. Volgens Francis leidden deze voorpagina’s tot scherpere tegenstellingen en de arrestatie van meer dan honderd zwarte burgers.⁴⁸ Ook de rassenrel in Omaha werd in de *Omaha Daily Bee* groots belicht. Met de kop ‘Omaha mob hangs and burns negro who assaulted girl’ bracht de krant het nieuws naar buiten van de lynchpartij en moord op de zwarte Will Brown.⁴⁹ De dagen hier voorafgaand kopte de krant ‘Negro assaults young girl’ om in de tekst te spreken van ‘Black beast first sticks-up couple. The most daring attack on a white woman ever perpetrated in Omaha occurred [...] last night’.⁵⁰ Onderzoek heeft uitgewezen dat de krant een grote bijdrage heeft geleverd aan de escalatie in Omaha, en ook in 1919 merkte een pastor in Omaha dit op, door te stellen dat ‘the yellow journalism of a certain Omaha newspaper created the conditions for an outbreak of violence’.⁵¹ Kranten droegen niet alleen bij aan de escalatie van de rassenrellen, maar verspreidden ook onwaarheden.⁵²

Krugler haakt hierop in door te claimen dat de zwarte bevolking gedurende de Red Summer probeerde om de waarheid de Amerikaanse huiskamers in te krijgen.⁵³ Toen in *The New York Times* werd gerapporteerd dat de zelfverdediging van de zwarte Amerikanen bij de rassenrellen van Elaine gezien kon worden als plot om het kapitalisme omver te helpen, sloeg James Weldon Johnson terug met een column in de *New York Age* waarin hij spreekt over ‘grote leugens’.⁵⁴ Ook bij de rassenrellen in Washington D. C.,

---

⁴⁷ *New York Times*, 3 oktober 1919, *Shreveport Weekly Caucasian*, 3 oktober 1919.

⁴⁸ M. M. Francis, ‘The White press has a history of endangering black lives going back a century’ *The Washington Post* (2020).

⁴⁹ *The Omaha Daily Bee*, 29 september 1919.

⁵⁰ *The Omaha Daily Bee*, 26 september 1919.

⁵¹ J. Voogd, *Race & Resistance*, 108.

⁵² *Ibidem*.

⁵³ Krugler, 1919, *The Year of Racial Violence*, 165-180.

⁵⁴ McWhirter, *Red Summer 1919*, 240.

Chicago en Omaha werden valse beschuldigingen jegens de zwarte bevolking naar buiten gebracht.⁵⁵

Hiernaast zorgden zwarte kranten voor eigen berichtgeving, waarbij de *Chicago Defender* en *The Crisis* leidend waren. *The Crisis* sprak na de vele rassenrellen expliciet van geweld jegens de zwarte gemeenschap. De *Chicago Defender* belichtte de vernieling in zwarte buurten en het geweld jegens zwarte individuen waaruit de reactie van de zwarte gemeenschap voortkwam. Hierbij maakten deze kranten zich ook schuldig aan valse claims door tijdens verschillende rassenrellen te schrijven dat zwarte huizen in brand werden gestoken terwijl dit niet zo bleek te zijn.⁵⁶ Deze voorbeelden ondermijnen Kruglers claim dat de focus van zwarte kranten lag op de waarheid in de Amerikaanse huiskamers te krijgen. Net als bij de witte kranten kunnen dit soort berichten hebben gezorgd voor het aanwakkeren van emoties en het aanscherpen van de raciale tweedeling. Hier doet Krugler geen uitspraak over en ook andere wetenschappers koppelen hier geen conclusies aan. Het gevolg van de berichtgeving was echter wel dat de zwarte bevolking zich gesterkt zag in haar zaak om zich uit te spreken en te verdedigen tegen de ongelijkheid die zij te verduren had.⁵⁷

De NAACP verandert individualisme in saamhorigheid

Na de rassenrel in Elaine werden meer dan honderd zwarte mensen opgepakt waarvan er twaalf werden veroordeeld tot dood door elektrocutie. Deze uitspraak werd aangevochten door de NAACP en na een lang gevecht in de rechtbank werden alle twaalf mannen in 1922 vrijgesproken.⁵⁸ Niet alleen de twaalf mannen die voor moord werden veroordeeld kwamen vrij. Dit gold ook voor het merendeel van de 110 zwarte Amerikanen die waren opgepakt gedurende de rassenrel in Elaine.⁵⁹

---

⁵⁵ J. Voogd, *Race & Resistance*.

⁵⁶ Collins, *All Hell Broke Loose*, 83.

⁵⁷ H. Shapiro, *White Violence and Black Response. From Reconstruction to Montgomery* (Massachusetts, MA 1988), 149-150.

⁵⁸ Voor meer informatie over de Elaine rassenrel en de rechtszaak, zie R. Whitaker, *On the Laps of Gods. The Red Summer of 1919 and the Struggle for Justice that Remade a Nation* (New York City, NY 2008).

⁵⁹ NAACP, *The Crisis*, april 1923.

Gedurende de Red Summer werden veel arrestaties van zwarte Amerikanen door de NAACP aangevochten in de rechtbank.⁶⁰ Ook de arrestaties naar aanleiding van de rassenrel eind juli in Chicago werden aangevochten door de NAACP, waarbij de organisatie meer dan vijftig vrijspraken bewerkstelligde.⁶¹

In *The Crisis* werd tussen 1919-1923 veelvuldig melding gemaakt van zaken waar de NAACP zich mee bezig hield. In februari 1920 schreven zij over '58 rechtszaken die leiden tot 46 vrijspraken, 6 veroordelingen, van wie alleen twee een 'zwarte straf' kregen, maar die hebben wij ook weer aangevochten'.⁶² In elke editie was er ook een sectie 'misdaad' aanwezig waarin de zaken rondom rassenrellen werden opgesomd waar de NAACP bij betrokken was. Hiernaast hield het blad de lezers op de hoogte van de zaken in Elaine en Chicago, waaraan apart aandacht werd besteed in verschillende edities. Deze rechtszaken vergden veel geld, wat de NAACP haar leden liet weten door in *The Crisis* te spreken over de aanstelling van nieuwe advocaten, het starten van eigen onderzoeken en de inzet van leden voor geheim veldwerk.⁶³ In verschillende nummers van *The Crisis* werd aan de lezer gevraagd om te doneren zodat 'gerechtigheid voor zwarte Amerikanen bewerkstelligd kon worden'.⁶⁴ In februari 1920 kopte *The Crisis* 'what a few have done' met een verdere uitwerking wat er bewerkstelligd kon worden als meer mensen zich zouden inzetten. Zij herhaalde dit nogmaals in maart 1920: 'What are YOU doing to help?'. In een tijd waarin de zwarte Amerikanen de rassenrellen door heel Amerika hadden zien waaien, lijkt de NAACP hier op de emoties van haar lezers in te spelen. De zwarte bevolking kon het verschil maken en moest dit volgens de NAACP ook doen. Door het doneren van geld kon de NAACP in de rechtbank opkomen voor zwarte Amerikanen en hier weer over publiceren in *The Crisis*, wat de zwarte bevolking verbond. De bevestiging is te vinden in het lidmaatschap, dat groeide van 75.000 in 1918 naar 95.000 in 1919.⁶⁵

---

⁶⁰ Hier doen ze in hun tijdschrift elke maand melding over: NAACP, *The Crisis*, september 1919 - april 1923.

⁶¹ NAACP, *The Crisis*, november 1921.

⁶² NAACP, *The Crisis*, februari 1920.

⁶³ NAACP, *The Crisis*, september 1919 - april 1923.

⁶⁴ NAACP, *The Crisis*, november 1921, 23; NAACP, *The Crisis*, december 1921, 72. NAACP, *The Crisis*, januari 1922, 117.

⁶⁵ De cijfers zijn afgerond, de originele cijfers zijn van 75.187 naar 94.908. NAACP, *The Crisis*, januari 1922.

Volgens Krugler werden de rechtszaken ook gebruikt om wit Amerika de wreedheden van de rassenrellen te laten zien en op deze manier verandering tot stand te brengen.⁶⁶ Gedurende de rechtszaak rondom de rassenrel in Chicago oordeelde de geheel witte jury dat de aanhoudingen van witte en zwarte betrokkenen disproportioneel waren. De jury ging in staking totdat er meer witte Amerikanen werden aangeklaagd voor hun rol in de rassenrel. Ook de witte procureur-generaal Edward Brundage noemde het optreden van de politie in deze zaak zeer nalatig.⁶⁷ Uiteindelijk werd ook een aantal witte Amerikanen aangeklaagd en kon de rechtszaak voortgezet worden. Deze witte Amerikanen werden veroordeeld tot minimale straffen, terwijl voor de zwarte Amerikanen maximale straffen volgden. Enerzijds liet deze situatie zien dat er onder de wet nog steeds geen gelijkheid was tussen wit en zwart, maar anderzijds toonde dit ook een wil tot verandering vanuit wit Amerika. In 1920 publiceerde de *Omaha World Herald* 'Law and the Jungle', een stuk van de witte journalist Harvey Newbranch waarin de Omaha rassenrel van 1919 werd veroordeeld. Newbranch schreef:

'The lack of efficient government in Omaha, the lack of governmental foresight and sagacity and energy, made the exhibition possible (...) and it is the duty of all, whites and blacks alike, to uphold especially the might of the law—to insist, if need be, on its full exercise—in protecting every colored citizen of Omaha in his lawful and constitutional rights'.⁶⁸

Hiermee werd niet alleen de overheid openlijk bekritiseerd, maar werd ook de witte Amerikaan aangesproken en gemaand tot actie om de gelijke rechten van zwarte Amerikanen te beschermen. Een essay als deze, wat een directe reactie is op een rassenrel uit de Red Summer, laat zien dat deze rassenrellen witte Amerikanen aanzetten om zich uit te spreken, zoals Krugler claimt. In 1922 publiceerden kranten als *The New York Times* en de *Evening Star* een paginagrote advertentie van de NAACP over 'the shame of Amerika' waarin de Amerikaanse aanpak tegen lynchpartijen werd gelaakt.⁶⁹ Hiermee gaf de media een duidelijk signaal af over de kant die zij kozen.

Ook het politieke klimaat werd door de Red Summer beïnvloed. Gouverneur Dorsey van Georgia richtte een comité op rondom raciale

---

⁶⁶ Krugler, 1919, *The Year of Racial Violence*, 260.

⁶⁷ Balto, *Occupied Territory*, 41.

⁶⁸ Harvey E. Newbranch, 'Law and the Jungle', *Omaha World Herald*, 1920.

⁶⁹ *Evening Star*, 23 november 1922, *The New York Times*, 23 november 1922.

relaties en gouverneur Brough van Arkansas gaf na de rassenrel van Elaine een speech waarin hij zijn steun uitsprak voor gelijke rechten.⁷⁰ Toen in januari 1920 in Dumas, Arkansas een gevecht uitbrak tussen witte en zwarte Amerikanen, stuurde de gouverneur 130 federale troepen waardoor het gevecht niet escaleerde.⁷¹ Ook het Amerikaanse Congres kreeg te maken met de gevolgen van de Red Summer toen Republikeinen en de NAACP samenwerkten om de ‘Dyer Anti-Lynching Bill’ doorgevoerd te krijgen, waarin lynchpartijen als federale misdaad werden gezien en daders vervolgd konden worden. ‘Dyer-Bill is saved’ kopte *The Northwestern Bulletin* in juni 1922 om in november te spreken over ‘Dems. Filibuster Dyer-Bill’.⁷² In verschillende krantenartikelen kwam naar voren dat de NAACP haar leden aanspoorde om Republikeinen in het Congres te krijgen, zodat de ‘Dyer-Bill’ aangenomen zou worden.⁷³ De NAACP spoorde haar lezers in *The Crisis* ook aan om op Republikeinen te stemmen, en ook politiek actief te blijven door te stellen dat ‘if then the Senate does not pass the Dyer Anti-Lynching Bill, any Negro who votes for the Republican Party at the next election writes himself down as a gullible fool’.⁷⁴ De wet werd niet door een meerderheid ondertekend, waardoor deze niet werd aangenomen.

Toch liet deze periode zwarte Amerikanen zien wat er op politiek vlak mogelijk was. Hierna steeg het aantal zwarte Amerikanen in de politiek.⁷⁵ Het liet ook zien dat Amerikaanse politici, vaak in samenwerking met de NAACP, de rassenrellen niet alleen serieuzer namen, maar zich ook begonnen uit te spreken tegen raciale ongelijkheid en zich in te zetten om rassenrellen te voorkomen. Volgens het onderzoek van Whirter zag Amerika na 1919 aanzienlijk minder rassenrellen.⁷⁶ Dit betekende niet dat het racisme minder was, zoals eerder in dit onderzoek al is aangekaart en ook met de oppositie voor de ‘Dyer Anti-Lynching Bill’ duidelijk zichtbaar werd. Toch lijkt de Red Summer iets te hebben aangewakkerd onder steeds meer Amerikanen, vanuit alle lagen van de samenleving, om zich uit te spreken tegen raciale

---

⁷⁰ McWhirter, *Red Summer 1919*, 255-256.

⁷¹ Ibidem.

⁷² *The Northwestern Bulletin*, 19 juni 1922, *The Northwestern Bulletin*, 22 november 1922.

⁷³ *The Colorado Statesman*, 28 oktober 1922, *Phoenix tribune*, 9 december 1922, *The Northwestern Bulletin*, 23 december 1922.

⁷⁴ NAACP, *The Crisis*, april 1922, 248.

⁷⁵ W. F. Pinar, ‘The NAACP and the Struggle for Antilynching Federal Legislation’, *Counterpoints* 163 (2001) 683-752, 711-712.

⁷⁶ McWhirter, *Red Summer 1919*, 251.

ongelijkheid in een samenleving waarin ook nog veel witte Amerikanen hier geen reden toe zagen.

Zwarte Renaissance

In juli 1919 publiceerde *The Liberator* het gedicht 'If I must Die' van Claude McKay waarin hij sprak over verzet en zelfverdediging. Schilder Edwin Harleston had zelf de rassenrel in Charleston meegemaakt en schilderde 'The Soldier' (1919), een zwarte soldaat die klaar stond om te vechten. Een van de eerste zwarte films in Amerika was *Within our Gates* van Oscar Micheaux, gefilmd in Chicago in 1919 als reactie op de rassenrel van dat jaar. Walter White schreef *Fire in Flint* (1924) over een zwarte man in Georgia die gelyncht werd. Jean Toomer schreef zijn *Cane* (1926) over (rassen)geweld en het gedicht 'I Too' (1926) van Langston Hughes ging over het verlangen naar gelijkheid. De Red Summer lijkt hiermee in de artistieke wereld door te hebben gewerkt. Meerdere historici claimen ook dat vele zwarte Amerikanen zich in de jaren twintig lieten inspireren door de ervaringen van de Red Summer en zich in hun kunst uitspraken over raciale ongelijkheid en geweld.⁷⁷ Deze periode is inmiddels omgedoopt tot de Harlem Renaissance, maar stond in de jaren twintig zelf bekend als Negro Renaissance.⁷⁸ In heel Amerika zag men namelijk zwarte artiesten en kunstenaars zich op artistieke wijze uitdrukken. Niet alleen racisme en rassenrellen waren onderwerp van de artistieke creaties, maar men voelde zich ook trots om meer Afrikaanse invloeden op te nemen in de eigen kunst, zoals Zora Neale Hurston en Jessie Fauset.⁷⁹ Ook in de muziek, met gospel, blues en jazz, werd in de teksten en melodieën inspiratie opgedaan uit de rassenrellen en de Afrikaanse cultuur.⁸⁰

In *The Crisis* werd tussen 1910 en 1918 geschreven over kunst, literatuur en muziek in de secties 'what to read' en 'art'. Deze secties waren echter zeer klein in omvang en gingen vaak over Europeanen of witte Amerikanen. Vanaf eind 1918 schreef *The Crisis* meer over zwarte kunstenaars

---

⁷⁷ Collins, *All Hell Broke Loose* (2012) 83. Krugler, 1919, *The Year of Racial Violence* (2014) 338. Voogd, *Race & Resistance* (2008) 158.

⁷⁸ E. J. Mitchell II, 'Black Renaissance': A Brief History of the Concept, *Amerikastudien / American Studies* 55.4 (2010) 641-665.

⁷⁹ P. Gaál-Szabó, 'Zora Neale Hurston's Cultural Space and African American Spatiality', *Hungarian Journal of English and American Studies* 17.1 (2011) 85-96.

⁸⁰ Collins, *All Hell Broke Loose*, 82.

en diens werken en vanaf 1924 verdubbelden de pagina's die hierover gingen.⁸¹ Artistieke werken van zwarte Amerikanen waren niet nieuw in 1919. Na de Red Summer leek er echter wel meer gepubliceerd te worden. Het platform groeide, zoals de stijging van het lidmaatschap van *The Crisis* eerder al duidelijk maakte, en de toename van zwarte artistieke werken lijkt een wisselwerking te zijn geweest tussen laten inspireren en zelf inspireren tegen de achtergrond van de Red Summer.

Alain Locke publiceerde in 1925 zijn anthologie *The New Negro: an Interpretation* waarin hij sprak over de 'New Negro'. Hierbij beschreef hij de 'oude' zwarte Amerikaan als een persoon die conformeerde naar de gewoontes en hiërarchie van de slavernij. De 'nieuwe' zwarte Amerikaan was een persoon die naar zichzelf keek met zelfliefde, zelfrespect en zelfverdediging.⁸² Deze 'nieuwe' zwarte Amerikaan leek voort te komen uit de Red Summer waarin deze aspecten structureel werden tentoongesteld. Deze nieuwe mentaliteit toonde zich ook al in de kritiek die Marcus Garvey in de jaren twintig kreeg toen hij zich inliet met de Ku Klux Klan en betoogde het met hen eens te zijn dat zwart en wit niet samen kunnen leven. Hij riep de zwarte gemeenschap dan ook op om terug te keren naar Afrika. De zwarte gemeenschap trok de steun voor Garvey terug en noemde zijn uitspraken ronduit racistisch.⁸³ Deze reactie past in het proces dat zich na de Red Summer voltrok: de zwarte bevolking ging de trots voor de eigen cultuur uitdragen en uitspreken en liet zich niet wegjagen.

Conclusie

In ruil voor de afschaffing van de slavernij kreeg de zwarte gemeenschap van de Verenigde Staten Jim Crow-wetten en segregatie te verduren. Dat racisme niet alleen in het Zuiden aanwezig was, maar ook in het Noorden, werd op pijnlijke wijze duidelijk met The Great Migration die weer voortkwam uit de Amerikaanse deelname aan de Eerste Wereldoorlog. Deze oorlog zorgde ervoor dat de zwarte soldaten, na gevochten te hebben voor de Europese vrijheid, terugkwamen met het gevoel om te blijven vechten voor de eigen vrijheid. Deze bewustwording is als een vlam die het vuur aanwakkerde in de zwarte gemeenschap en tot uiting kwam in de Red Summer van 1919. De

---

⁸¹ NAACP, *The Crisis*, november 1910 - maart 1924.

⁸² A. Locke, *The New Negro: an Interpretation* (New York, NY 1925) 3-17.

⁸³ Collins, *All Hell Broke Loose*, 82.

historische significantie van de Red Summer kan niet alleen gezien worden in de hoeveelheid rassenrellen en doden in een korte periode, maar ook in de veranderende houding van de zwarte gemeenschap jegens het racisme en onrecht waar zij dagelijks mee te kampen hadden. Met elke rassenrel werd in 1919 duidelijk dat men het niet langer accepteerde en zich ging uitspreken, zowel in woord als daad. Bij een duw werd niet meer doorgelopen, maar teruggeduwd. Bij een incorrect krantenartikel werd een tegengeluid gegeven. Dit zette zich voort in de rechtbanken, waarbij het onrecht ook onder witte Amerikanen goed zichtbaar werd, zoals bij de rassenrel van Chicago.

Onder aanvoering van de NAACP leidde dit tot het besef binnen de zwarte bevolking dat, door het bundelen van krachten, er iets bewerkstelligd kon worden. Dit 'wij' gevoel manifesteerde zich niet alleen op sociaal en politiek gebied, maar ook op artistiek gebied. Alhoewel de zwarte bevolking door de Red Summer in de verdediging ging tegen Jim Crow-wetten, werd de segregatie niet opzijgezet. Dit, samen met de rol die de NAACP in het verdere verloop van de twintigste eeuw speelde, is waarom veel historici de Red Summer vaak als begin willen zien van de strijd die zijn piek bereikt in de jaren zestig met de Civil Right's Movement. Het is de bewustwording die zich bleef manifesteren en in de jaren zestig onder leiding van Martin Luther King Jr. enorm toenam. De Red Summer als begin zien van een lange strijd van de zwarte gemeenschap is onrechtvaardig naar de strijd die ook al vóór 1919 is gestreden. Ook zou dit de Red Summer als voetnoot wegzetten in de veel bekendere en omvattender jaren zestig, wat geen recht doet aan deze periode en de slachtoffers van 1919; een periode die aan de grondslag ligt van de bewustwording en vorming van de Afro-Amerikaanse identiteit.